

МИХАИЛ ЛАРИН ЗАВРЪЩАНЕТО

Превод от руски: Петя Точарова, Лазар Димов, 1986

chitanka.info

Оставаха му още осем минути живот. Точно осем минути и нито секунда повече. Кислородът в бутилките свършваше — за това сигнализираще аварийната система.

Отначало той тичаше, после тръгна бързо срещу огромното синьо светило, което се издигаше над размития хоризонт. Накрая седна на една правоъгълна сивкава плоча и се замисли. Накъде да върви? Корабът-разузнавач загина, а той по чудо остана жив.

Продължи да седи, дишайки тежко, като се опитваше да се съсредоточи и да проумее защо стана така — корабът загина, а той е жив.

„На тази планета практически няма атмосфера — анализираще по навик мозъкът му. — Кислород почти няма, а количеството на въглеродния двуокис непрекъснато се увеличава. Но защо всъщност ми е всичко това? — усети се той. — Все събирам информация. А защо?“

Предавателят на скафандъра работеше с пълна мощност и продължаваше да изпраща в неизвестното сигнала SOS. Отдавна би го изключил, но при заплахата от кислороден глад той се задействуваше автоматично.

Диен си спомни за Дея. Прекрасната Дея, която му се присънваше през всичките тези дълги нощи на полета. Дея с нейните тъмозелени гори и синкавосиви, а понякога и виолетови морета. Припомни си старата си майка, която го изпрати на този дълъг път, годеницата си Сета — стройна, златокоса, със загадъчна усмивка на устните.

„Сета! След седем години трябваше да се завърна у дома. А тогава се сбогувах набързо. Не знаех, че това е последната ни среща. Исках само да й кажа «Помни!», но не можах. Кой знае защо не можах...“

Неочаквано му се стори, че усеща лекия полъх на ветреца.

„Какво става? Та нали съм в скафандър... Сигурно умирам...“

Диен не се боеше от смъртта. Просто го беше яд, че всички материали, събрани по време на експедицията, ще пропаднат.

Стори му се, че лети в неизвестното. Искаше му се да отвори очи и да хвърли последен поглед към планетата, към огромното й синьо светило, но не му стигаха сили. Изведнъж той почувствува необикновена лекота. Опита се да се вдигне, стана и отново тръгна

нататък, към хоризонта, където като в мъгла се виждаха очертанията на някакви постройките.

Дишаше свободно, леко. Кислородният индикатор в бутилките показваше увеличение. Все още не вярвайки на това, което се бе случило, Диен ускори крачка.

Ето вече престана да мига червената лампичка, светна жълтата, после зелената... Сега кислородът щеше да стигне за дълго. Сградите на хоризонта започнаха да се виждат по-отчетливо и вече не изглеждаха сиви, а добиха приятен светлозеленикав оттенък.

„И все пак защо съм жив? Защо?“

Планетата доживяваше последното си хилядолетие. Някога, много отдавна, тя беше приела първите преселници от Земята, втурнали се да населяват Космоса. Тук, на тази планета, хората бяха живели стотици години, докато едно неочаквано избухване на синьото светило не беше станало причина за нейната бавна гибел. Тогава хората бяха решили да летят по-нататък. Диен не знаеше, че планетата е приела сигналите за бедствие, които неговият предавател изпращаше, и ги беше препратила в открития Космос. Също така не знаеше, че му бе дала остатъка от кислорода си. Защото той беше неин гост, като онези, спомена за които тя беше запазила завинаги.

Скоро тук щяха да прилетят земляците му. Те нямаше да спасят обречената планета, но всеки от тях цял живот щеше да си спомня за нея като за майка, която е спасила сина си с цената на собствения си живот.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 47/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.